

Polvo serán

Direcció: Carlos Marques-Marcet **Guió:** Carlos Marques-Marcet, Clara Roquet, Coral Cruz
País: Espanya **Durada:** 106 min **Any:** 2024 **Gènere:** Drama romàntic, musical
Interpretació: Ángela Molina, Alfredo Castro, Mònica Almirall, Patrícia Bargalló... **Música:** Maria Arnal **Fotografia:** Gabriel Sandru **Distribuïdora:** Elastica Films **Estrena a Espanya:** 15/11/2024

No recomanada per a menors de 16 anys

Versió original en espanyol i anglès

SINOPSI

Després de ser diagnosticada amb una malaltia terminal, la Claudia decideix emprendre el seu darrer viatge a Suïssa. Allà podrà decidir com i quan acabar la seva vida gràcies a l'ajuda d'una associació de suïcidi assistit. El Flavio, que no s'ha separat d'ella en més de quaranta anys, decideix unir-se a aquest viatge sense retorn. La Violeta, mentrestant, es converteix en medidora involuntària entre els seus pares i tot allò que deixen enrere, alhora que intenta trobar el seu lloc en aquesta història. (FilmAffinity)

CRÍTICA

16/09/2024 - El nou llargmetratge de Carlos Marques-Marcet és una exploració formalment inventiva de les percepcions de la mort, puntuada per seqüències musicals i de dansa moderna

En el primer pla de *Polvo serán*, una música coral serveix de teló de fons a una anciana que intenta alliberar-se mentre és acorralada i empesa per familiars i sanitaris, fins que tots semblen sumir-se en una poètica dansa moderna. Així comença l'últim llargmetratge de **Carlos Marques-Marcet**, coescrit pel director juntament amb **Coral Cruz** i **Clara Roquet**, que aposta (i l'encerta) per la sinceritat i l'extravagància. L'últim drama del cineasta, que també és en part opereta i està ple de dansa contemporània, es va estrenar mundialment a la secció Platform de **Toronto**, on ha aconseguit el màxim guardó a la secció: el Premi TIFF Platform 2024. El cineasta espanyol va irrompre a l'escena cinematogràfica el 2014 amb la seva òpera prima *10.000 km*, que també comença amb un pla seqüència.

L'esmentada anciana és la Claudia (una versàtil i fascinant **Ángela Molina**), una malalta terminal que viu amb la seva parella de tota la vida, el Flavio (**Alfredo Castro**), i amb la seva filla adulta, la Violeta (**Mònica Almirall**), una dona afectuosa però profundament preocupada. Amb el pretext del casament de la parella, la Claudia i el Flavio reuneixen la Violeta i els seus altres dos fills adults, el Manuel (**Alvan Prado**) i la Lea (**Patricia Bargallo**), per a una última celebració, ja que pretenen viatjar a Suïssa per practicar el suïcidi assistit: la Claudia, per la seva malaltia terminal, i el Flavio, pel seu desig de no viure sense la seva estimada.

El subtil surrealisme de les seqüències de ball i cant de la pel·lícula recorda la pel·lícula de titelles xilena **Los hiperbóreos**, de **Cristóbal León** i **Joaquín Cociña** (presentada aquest any a la Quinzena de Cineastes de Canes), ja que totes dues resulten alienants fins al punt d'evocar una curiositat genuïna a través d'un estil i una forma únics. Aquests moments esporàdics es manifesten des del punt de vista de la Claudia, sovint immersa en espais plens de gent on roman tot sola amb els seus pensaments. Coreografiades per **Marcos Morau** i **Le Veonal**, les actuacions grupals tenen un cert caràcter espasmòdic i deliberadament inestable, com si fossin part d'una gran màquina sense greixar que es desplaça lentament cap avall. Tanmateix, aquests moments són escassos, i Marques-Marcet els converteix en una sorpresa cada vegada que apareixen, i és la falta de coherència l'obstacle més gran per a la seva força emocional.

És difícil no pensar en pel·lícules recents com *Stray Bodies*, d'**Elina Psykou** (estrenada a CPH:DOX), que parla d'una dona amb ELA que ja no es pot expressar verbalment i busca la seva idea d'una mort digna a través del suïcidi assistit a Suïssa. No obstant això, *Polvo serán* es delecta en la seva honestedat i en el seu enfocament desenfadat de la mort, abordant frontalment i mitjançant una lent de ficció molts acords socials tàcits al voltant de la idea de la mort. "Pensa en una llista de reproducció per morir", recomana alegrement l'Inger (**Manuela Biedermann**), l'assistent d'eutanàsia suïssa.

La idea que la mort és inevitable al final de la pel·lícula no és cap sorpresa. El que és realment interessant és el que aprenem a través de la reacció de cada personatge davant d'aquest concepte. Mentre la Violeta suplica en va i plora dues morts que encara no s'han produït, la Claudia accepta plenament la seva mort i el Flavio es debat entre el que li dicta el cervell i el cor a l'hora de posar fi prematurament a la seva vida. L'últim treball de Marques-Marcet resulta intrigant fins als últims fotogrames, fins i tot ben entrada la seqüència de crèdits finals, tot i que el títol és una al·lusió no gaire subtil a l'estat final previst per a la parella.

Olivia Popp – cineuropa.org